

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

13 aprilie 2016

mun.Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte
Judecători

Nicolae Gordilă,
Elena Covalenco,
Iurie Diaconu,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Centru, mun.Chișinău din 19 octombrie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 decembrie 2015, declarate de avocatul Druță Boris în numele inculpatului Roșcovan Serghei și avocatul Albu Vasile în numele reprezentantului legal al părții vătămate Șider Ivan, în cauza penală în privința lui

Roșcovan Serghei Procopie, născut la 17 noiembrie 1963, originar și domiciliat în s.Morozeni, r-nul Orhei

Termenul examinării cauzei:

1. Prima instanță: 30.05.2012 - 19.10.2015;
2. Instanța de apel: 11.11.2015 - 09.12.2015;
3. Instanța de recurs: 10.03.2016 - 13.04.2016.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Centru, mun.Chișinău din 19 octombrie 2015, Roșcovan Serghei a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.264 alin.(3) lit.a) Cod penal, la 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 2 ani.

În temeiul art.90 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii pe un termen de probă de 2 ani.

Acțiunea civilă înaintată de reprezentantul legal al părții vătămate, Șider Ivan, a fost admisă în principiu, urmînd ca asupra cuantumului despăgubirilor convenite să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile.

2. Potrivit sentinței s-a constatat că Roșcovan Serghei, la 10 ianuarie 2012, aproximativ la ora 17.10, în mun.Chișinău, conducînd automobilul de model „Mercedes Benz 310D”, cu n/î CLS 186, care circula pe ruta nr.103, se deplasa pe str.31 august 1989 din direcția str.N.Iorga în direcția str.Pușkin. În timpul deplasării, ajungînd în regiunea intersecției str.31 august 1989 cu str.Bănulescu-Bodoni, nu a manifestat prudență sporită la trafic, prin ce a ignorat cerințele pct.11 lit.f) din Regulamentul circulației rutiere, potrivit căroră, conducătorul de vehicul, înainte de plecare și în timpul deplasării, este obligat să cedeze trecerea pietonilor la trecerile pentru pietoni cu circulație nedirijată. În cazul în care înaintea trecerii pentru pietoni s-a oprit sau a redus viteza vreun vehicul, conducătorii altor vehicule care se deplasează pe benzile alăturate pot continua deplasarea numai asigurîndu-se că în fața vehiculului menționat nu sînt pietoni. Este interzisă intrarea pe trecerea pentru pietoni dacă în direcția de mers circulația este blocată și prin aceasta conducătorul va fi forțat să oprească, astfel creînd obstacole pietonilor care traversează carosabilul și cerințele pct.39 (1) din același Regulament, conform căroră înaintea începerii deplasării, reîncolonării sau altei schimbări a direcției de mers, conducătorul de vehicul trebuie să se asigure că această manevră va fi executată în siguranță și nu va crea obstacole pentru ceilalți participanți la

trafic, precum și pct.46 lit.a) din Regulament, care prevede că conducătorul de vehicul trebuie să manifeste prudență sporită și, în caz de necesitate, să reducă viteza până la limita care i-ar garanta siguranța traficului sau chiar să oprească, în cazurile în care se deplasează pe lângă copii și, ca urmare, a tamponat pietonul minor Șider Maria, a.n.01.08.1996, care s-a angajat în traversarea carosabilului, regulamentar, de la dreapta la stînga, relativ deplasării automobilului, la trecerea nederijată semnalizată prin marcajul rutier 1.14.1 din Regulamentul circulației rutiere, căruia i-au fost cauzate conform raportului de expertiză medico-legală nr.648/D din 21.03.2012, vătămări corporale grave, manifestate prin traumatism asociat acut grav; contuzie cerebrală severă (grad II); fractura liniară a osului parietal pe dreapta cu afectarea ambelor lamele; hematom subdural temporal bazal pe stînga; hemoragie subarolmidiană; contuzia ficatului; plăgi prin contuzie occipital.

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul, avocatul V.Albu în numele reprezentantului legal al părții vătămate I.Șider și avocatul M.Suduc în numele inculpatului, care au solicitat:

- procurorul, casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui S.Roșcovan să-i fie stabilită pedeapsa de 4 ani închisoare, cu executarea ei în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani, invocînd că: - pedeapsa aplicată este prea blîndă, fiind stabilită contrar prevederilor art.16, 61, 65 și 75 Cod penal, în condițiile în care probele acumulate în cadrul urmăririi penale, obiectiv și deplin confirmă vinovăția inculpatului de comiterea infracțiunii incriminate; - la aplicarea pedepsei, instanța nu a ținut cont de prevederile art.61, 90 Cod penal, - instanța nu a luat în considerație dreptul părții vătămate la o satisfacție echitabilă, care urma să fie manifestată prin repararea prejudiciului cauzat, pînă în prezent nerecuperat;

- avocatul V.Albu în numele reprezentantului legal al părții vătămate I.Șider, casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care să fie admisă integral acțiunea civilă, invocînd că dauna morală în sumă de 100000 lei este echivalentul real și chibzuit al despăgubirilor materiale pentru prejudiciul moral, reieșind din suferințele la care au fost supuși partea vătămată și reprezentantul ei legal, iar mărimea daunei morale solicitată va asigura satisfacția sufletească echitabilă;

- avocatul M.Suduc în numele inculpatului, casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărîri de achitare a inculpatului, pe motiv că acțiunile lui nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii imputate; - învinuirea înaintată inculpatului și starea de fapt constatată de instanță nu și-a găsit confirmarea în cadrul cercetării judecătorești, iar probele administrate de către instanță au fost apreciate în mod eronat; - instanța nu a dat apreciere obiectivă declarațiilor martorului ocular S.Pușcariov, procesului-verbal de cercetare la fața locului și schemei accidentului rutier, din care rezultă că la automobilul condus de inculpat nu au fost stabilite deteriorări, iar locul tamponării pietonului nu este nemijlocit pe trecerea pentru pietoni, dar la o distanță de aproximativ 2 metri în față de la trecere, că poziția acestuia nu a fost schimbată, iar partea vătămată se afla jos pe partea carosabilă, alături de automobil, în partea dreaptă față, dar nu sub automobil și deci, nu putea fi tîrîță și tamponată de automobilul condus de inculpat.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 decembrie 2015, au fost respinse, ca fiind nefondate, apelurile declarate de procurorul D.Barbaroș și de avocatul M.Suduc în numele inculpatului, iar apelul declarat de avocatul V.Albu în numele reprezentantului legal al părții vătămate I.Șider a fost admis, casată parțial sentința, în latura civilă, și pronunță în această parte o nouă hotărîre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care s-a dispus încasarea de la S.Roșcovan în beneficiul lui I.Șider a prejudiciului moral în sumă de 20000 lei. În rest, sentința a fost menținută.

Instanța de apel a indicat că prima instanță a dat apreciere corectă circumstanțelor cauzei și probelor administrate, conform art.101 Cod de procedură penală, din punct de

vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, și just a ajuns la concluzia că vinovăția inculpatului a fost dovedită cu certitudine și fără echivoc, dînd faptei săvîrșite o încadrare juridică corectă - art.264 alin.(3) lit.a) Cod penal – încălcarea regulilor de securitate a circulației rutiere și de exploatare a unității de transport de către o persoană, care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență o vătămare gravă a integrității corporale și a sănătății.

În acest sens, instanța de apel a reținut că argumentele inculpatului, prin care pledează nevinovat, nu și-au găsit confirmare, fapta săvîrșită fiind dovedită prin declarațiile reprezentantului legal al părții vătămate I.Șider, a părții vătămate M.Șider, a martorilor S.Pușcariov, O.Lungu, V.Catan și actele cauzei - procesele-verbale de cercetare a locului accidentului rutier, schema și tabelele foto din 10.01.2012, de ridicare a îmbrăcăminteii părții vătămate și de examinare a acesteia din 05.03.2012, imaginile foto, rapoartele de expertiză medico-legală nr.391/D din 29.02.2012 și nr.648/D din 21.03.2012 în privința părții vătămate și concluziile expertizei nr.922 și nr.175 din 19.06.2014 a îmbrăcăminteii părții vătămate.

Totodată, instanța de apel a apreciat critic declarațiile inculpatului, precum că partea vătămată a fost tamponată de alt automobil care se deplasa cu viteză excesivă, aceasta fiind aruncată în automobilul său în partea dreaptă, deoarece acestea se combat atît prin rapoartele de expertiză efectuate în cauză, cît și prin declarațiile martorului V.Catan, care a menționat că la fața locului nu s-au depistat alte urme de anvelope, frînare, tamponare sau alt impact și, reieșind din deteriorările depistate la îmbrăcăminteaa părții vătămate, este exclus faptul că aceasta a fost tamponat de alt automobil.

Cu referire la apelul declarat de procuror, instanța de apel a constatat că, prima instanță a acordat deplină eficiență prevederilor art.6, 7, 61, 75 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvîrșite, care este una din imprudență, de persoana inculpatului, care se caracterizează pozitiv la locul de muncă, anterior nu a fost judecat, nu prezintă pericol social și este angajat în cîmpul muncii, și de toate circumstanțele care atenuază ori agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia, considerînd că prima instanță corect a conchis că, acestuia urmează să-i fie aplicată pedeapsa închisorii cu suspendarea executării ei pe un termen de probă, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport.

La fel, instanța a considerat corectă soluționarea acțiunii civile în partea ce ține de admiterea în principiu a prejudiciului material, urmînd ca asupra cuantumului despăgubirilor materiale să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile, or, la materialele cauzei penale nu au fost administrate suficiente probe care ar confirma cuantumul prejudiciului cauzat părții vătămate.

Totodată, în partea ce ține de recuperarea prejudiciului moral cauzat, instanța de apel a considerat că, prima instanță încorect a soluționat acțiunea civilă în această parte, or, la această etapă și în baza materialelor administrate la cauza penală, cuantumul prejudiciului moral cauzat, poate fi stabilit.

Astfel, reținînd prevederile art.1422 și 1423 Cod civil, instanța a conchis de a admite acțiunea în partea ce ține de prejudiciul moral, pe motiv că ca urmare a acțiunilor infracționale ale inculpatului părții vătămate i s-a cauzat suferințe fizice și morale. Totodată, instanța a indicat că mărimea prejudiciului moral nu poate constitui un prilej de îmbogățire fără just temei pentru partea vătămată în defavoarea inculpatului. Subsecvent, considerînd că, prejudiciul moral solicitat în mărime de 100000 lei este excesiv de mare și nu reprezintă un echilibru echitabil între fapta inculpatului, urmările cauzate și suferite de partea vătămată, instanța a dispus încasarea prejudiciul moral în mărime de 20000 de lei, drept o justă și echitabilă satisfacție a suferințelor fizice și psihice cauzate părții vătămate.

5. Împotriva hotărîrilor judecătorești a declarat recurs ordinar avocatul B.Druță în numele inculpatului și avocatul V.Albu în numele reprezentantului legal al părții vătămate I.Șider, care au solicitat:

- avocatul B.Druță în numele inculpatului care, invocând temeiul prevăzut de art.427 alin.(1) pct.2) și 6) Cod de procedură penală, casarea acestora, cu pronunțarea unei hotărâri de achitare a inculpatului, pe motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat, indicând că instanțele de fond nu au indicat cu suficientă claritate motivele pe care își întemeiază soluțiile, iar având în vedere caracterul determinant al concluziilor sale, nu au precizat noțiunile ce implică o apreciere a faptelor constatate, or, nu inculpatul, ci o altă persoană, la volanului unui alt automobil, a tamponat partea vătămată și a aruncat-o în automobilul la volanul căruia se afla S.Roșcovan; - instanțele nu au dat apreciere cuvenită unui aspect important pentru soluționarea corectă a cauzei, și anume că traficul era aglomerat, ambuteiajul fiind format în trei rînduri; - instanțele nu au avut destule temeiuri pentru a-l declara vinovat pe inculpat și de a încasa de la el prejudiciul moral; - instanțele la examinarea cauzei nu au respectat prevederile art.51-53, 100, 101 Cod de procedură penală;

- avocatul V.Albu în numele reprezentantului legal al părții vătămate I.Șider care, invocând temeiul prevăzut de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, casarea sentinței și deciziei, în latura civilă, cu pronunțarea în această parte a unei noi hotărâri, prin care acțiunea civilă să fie admisă integral, pe motiv că instanțele eronat au lăsat soluționarea acțiunii civile în partea încasării prejudiciului material în seama instanței în procedură civilă, or, acțiunea este concretă, confirmată prin probe pertinente și concludente, reieșind din circumstanțele și probele stabilite și analizate în ședința de judecată; - încasînd prejudiciul moral în mărime de 20000 lei, instanța de apel nu a luat în considerație consecințele negative suferite de partea vătămată și reprezentantul ei legal, importanța valorilor morale lezate și intensitatea cu care au fost percepute consecințele vătămării sănătății și măsura în care i-a fost afectată situația familială și socială.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității acestora din următoarele considerente.

Cu referire la recursul declarat de avocatul B.Druță în numele inculpatului.

Potrivit art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărîrea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanța de fond ori de apel.

Recurentul, avocatul B.Druță în numele inculpatului, în recurs a invocat drept temeiuri de casare a hotărîrilor judecătorești art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul cînd instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Analizînd temeiurile invocate în raport cu motivele indicate în recurs, Colegiul penal constată că acestea nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului.

După cum rezultă din conținutul recursului, de fapt, avocatul nu este de acord cu aprecierea probelor făcute de instanțele de fond, considerînd că acestea nu au verificat cele declarate de S.Roșcovan, precum și de martorul direct prezent în momentul accidentului rutier, S.Pușcariov și nu au ținut cont că schema accidentului rutier și concluziile din rapoartele de expertiză nr.922 și 175 din 19.07.2014, precum și procesul-verbal de cercetare la fața locului, vin în contradicție cu declarațiile lui S.Roșcovan și S.Pușcariov.

La acest capitol Colegiul penal constată că, instanța de apel, în baza probelor administrate legal de către organul de urmărire penală, pe care suplimentar și minuțios le-a verificat în ședința de judecată, le-a dat o apreciere justă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, corect ajungînd la concluzia privind vinovăția inculpatului S.Roșcovan în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art.264 alin.(3) lit.a) Cod penal, încadrarea juridică a acțiunilor acestuia fiind justă.

Concluzia dată instanța de apel și-a bazat-o pe declarațiile însăși ale inculpatului, a

părții M.Șider, a martorilor S.Pușcariov, O.Lungu, V.Catan și actele cauzei - procesele-verbale de cercetare a locului accidentului rutier, schema și tabelele foto din 10.01.2012, de ridicare a îmbrăcăminteii părții vătămate și de examinare a acesteia din 05.03.2012, imaginile foto, rapoartele de expertiză medico-legală nr.391/D din 29.02.2012 și nr.648/D din 21.03.2012 în privința părții vătămate și concluziile expertizei nr.922 și nr.175 din 19.06.2014 a îmbrăcăminteii părții vătămate, care sînt descrise detaliat în sentința și decizia instanței de apel.

În contextul acestui material probator, Colegiul penal conchide că instanțele de fond, în mod corect au reținut că inculpatul se face vinovat de comiterea infracțiunilor imputate – încălcarea regulilor de securitate a circulației de către persoana care conduce mijlocul de transport, care a provocat vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății și au reținut o situație de fapt concordantă sub toate aspectele împrejurărilor ce rezultă din aceste mijloace de probă.

Probatoriul administrat confirmă pe deplin existența și săvîrșirea de către inculpat a infracțiunilor reținute în sarcina lui, atît sub aspectul laturii obiective, cît și a celei subiective.

Astfel, se constată că în cauză s-au stabilit toate elementele componente ale infracțiunilor imputate inculpatului, inclusiv și vinovăția acestuia, după cum rezultă din decizia instanței de apel, care s-a pronunțat asupra circumstanțelor de fapt și și-a motivat concluzia prin cumulul de probe pertinente și concludente, administrate pe parcursul judecării cauzei și apreciate în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, în mod obiectiv.

Instanța de recurs consideră ca neîntemeiate argumentele părții apărării, precum că inculpatul nu a comis tamponarea părții vătămate, dar aceasta a fost lovită de un alt automobil ce se deplasa cu viteză excesivă, deoarece pe parcursul judecării cauzei nu au fost stabilite motive de a pune la îndoială concluziile experților, declarațiile părții vătămate, a martorilor audiați în cauză, care în ansamblu dovedesc cu certitudine că anume S.Roșcovan a săvîrșit infracțiunea imputată, și combat declarațiile lui în acest sens, astfel că versiunea înaintată de inculpat este una de apărare, fiind dată cu scopul eschivării de la răspunderea penală.

Mai mult, Colegiul menționează că versiunea inculpatului în sensul reținut *supra*, la fel se combate și prin declarațiile: - părții vătămate, care a indicat concret că a fost tamponată la trecerea de pietoni de o rutieră de culoare albă, care se deplasa pe primul rînd, iar pe rîndul doi și trei se aflau alte automobile care la acel moment staționau și a martorilor: - S.Pușcariov, care a declarat că pe banda din stînga lui, paralel se deplasa o rutieră, care a accelerat și după ce a început deplasarea, după trecerea de pietoni o fetiță s-a tamponat în rutieră, dînsul a ridicat fetița, a chemat poliția și ambulanța; - V.Catan care a relatat că la fața locului nu s-au depistat alte urme de anvelope, frînare, tamponare sau alt impact și, reieșind din deteriorările depistate la îmbrăcăminteii părții vătămate, este exclus faptul că aceasta a fost tamponată de alt automobil.

Prin urmare, argumentele avocatului, precum că inculpatul nu se face vinovat de comiterea infracțiunii pentru care a fost recunoscut vinovat, că vătămările corporale pe corpul părții vătămate au apărut de la tamponarea altui automobil, sînt neîntemeiate și contravin materialelor din dosar, iar nerecunoașterea vinovăției de către acesta nu echivalează cu achitarea lui, de vreme ce există probe pertinente și concludente care, în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor, cert dovedesc vinovăția lui în săvîrșirea infracțiunilor imputate.

Totodată, Colegiul penal constată că recurentul critică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond, considerînd-o ca necorespunzătoare circumstanțelor de fapt ale cauzei, însă aceste argumente nu pot fi reținute deoarece, conform art.101 alin. (2) Cod de procedură penală, la faza judecării cauzei instanța de judecată apreciază probele conform propriei convingeri formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege.

Astfel, toate probele administrate au primit o apreciere la justa lor valoare, concluziile privind vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate rezultă din circumstanțele de fapt stabilite în cauză, iar motivele aduse de recurent, precum că instanța nu a dat o apreciere cuvenită probelor din dosar, și anume declarațiilor martorului S.Pușcariov, rapoartelor de expertiză, procesului-verbal de cercetare la fața locului și schemei accidentului rutier, țin de starea de fapt a cauzei și nu sînt prevăzute ca temei pentru recurs în art.427 Cod de procedură penală.

Astfel, în opinia Colegiului penal, instanța de apel just a constatat împrejurările cauzei care relevă concludent și cert că accidentul rutier constituie o consecință cauzală a încălcării de către inculpat a prevederilor pct.11 lit.f), 39 (1), 46 lit.a) din Regulamentul circulației rutiere, care a dus la vătămarea gravă a integrității corporale a părții vătămate. Prin urmare, în cauză semnele faptei prejudiciabile coincid cu semnele componentei de infracțiune prevăzute de norma juridico-penală și faptele reținute în seama lui S.Roșcovan poartă un caracter definit și cert.

Prin urmare, instanța de apel, la judecarea cauzei în ordine de apel, a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art.413-415 Cod de procedură penală, astfel că decizia cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului declarat de partea apărării, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

Pedeapsa este stabilită inculpatului cu respectarea prevederilor art.7, 61, 75, 90 Cod penal, în limita sancțiunii normei penale în baza căreia acesta a fost declarat vinovat, ținîndu-se seama de criteriile generale de individualizare a pedepsei, de gradul pericolului social al infracțiunii comise, de persoana inculpatului și de toate circumstanțele cauzei, aplicîndu-i acestuia o pedeapsă echitabilă, în corespundere cu fapta comisă.

Cu referire la recursul declarat de avocatul V.Albu în numele reprezentantului legal al părții vătămate I.Șider.

Recurentul, în recurs a invocat drept temeiuri de casare a hotărîrilor judecătorești pct.6) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Astfel, analizînd temeiul invocat în raport cu motivele indicate în recurs, Colegiul penal constată că acesta nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului, lipsind temeiuri de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărîrilor judecătorești.

După cum rezultă din conținutul recursului, de fapt, avocatul nu este de acord cu aprecierea cuantumului prejudiciului moral, precum și cu faptul că instanțele de fond au lăsat aprecierea și încasarea prejudiciului material în seama instanței în ordinea procedurii civile.

La acest capitol, Colegiul penal atestă că, potrivit art.225 alin.(3) Cod de procedură penală, dacă la soluționarea acțiunii civile, pentru a stabili suma despăgubirilor cuvenite părții civile, apare necesitatea de a amîna judecarea cauzei pentru a se administra probe suplimentare, instanța poate să admită în principiu acțiunea civilă, urmînd ca asupra cuantumului despăgubirilor să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile.

În speță, instanța de apel corect a apreciat că, prima instanță a fost în imposibilitate să stabilească suma despăgubirilor materiale dat fiind faptul că, la materialele dosarului, nu au fost administrate suficiente probe care ar confirma cuantumului prejudiciului material solicitat și corect a admis, în principiu, acțiunea civilă, urmînd ca asupra cuantumului despăgubirilor să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile.

Cu referire la prejudiciul moral, Colegiul penal consideră că instanța de apel corect a apreciat excesiv de mare și că nu reprezintă un echilibru echitabil între fapta inculpatului și urmările cauzate, și suferite de partea vătămată M.Șider, suma prejudiciului moral solicitat de

100000 de lei și, prin urmare, corect a dispus încasarea sumei de 20000 de lei cu titlu de prejudiciu moral, drept o justă și echitabilă satisfacție a prejudiciului moral suferit de partea vătămată, ținându-se cont de suferințele fizice și psihice suportate de aceasta.

În acest sens, instanța de apel a ținut cont de prevederile art.1422 și 1423 Cod civil, precum și de jurisprudența CtEDO, în materie, stabilind că, pentru suferințele produse părții vătămate și reprezentantului legal, ca urmare a vătămarilor suferite în urma accidentului rutier, produs din vina inculpatului, nu poate fi stabilit un preț, însă, acesta nu poate fi un prilej de îmbogățire fără justă cauză.

Subsecvent, la aprecierea sumei prejudiciului moral, instanța de apel a ținut cont de urmările produse integrității corporale a părții vătămate, suferințele fizice și psihice la care a fost supusă atît în momentul producerii accidentului, cît și ulterior. Respectiv, dezacordul recurentului cu cele constatate și apreciate de instanțele de fond nu pot fi acceptate de instanța de recurs, mai mult că, asupra acestora, instanțele s-au expus în modul corespunzător, conform cerințelor față de actul judecătoresc, statuate la art.394 și 417 Cod de procedură penală și în conformitate cu prevederile art.100 și 101 Cod de procedură penală, erori grave de fapt, care au afectat soluția instanței, nefiind constatate de instanța de recurs. Argumentele avocatului V.Albu fiind nu doar repetitive, dar și declarative în raport cu hotărârile pronunțate în cauză.

Conform art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În acest context, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității recursurilor ordinare declarate de avocatul B.Druță în numele inculpatului și avocatul V.Albu în numele reprezentantului legal al părții vătămate, fiind vădit neîntemeiate.

7. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de avocatul Druță Boris în numele inculpatului Roșcovan Serghei și avocatul Albu Vasile în numele reprezentantului legal al părții vătămate Șider Ivan, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 decembrie 2015, în cauza penală în privința lui Roșcovan Serghei, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, publicată integral la 13 mai 2016.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Iurie Diaconu